

Arrest

nr. 213 353 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten en tot de Bitila etnie te behoren. U werd geboren in Bujaga, provincie Mbarara. In 1996 verhuisde u naar Kampala voor uw studies. U leerde daar C.K., een man die tot de Sebei etnie behoort, kennen. Jullie waren eerst vrienden maar u werd in 1998 zwanger van hem. Jullie verhuisden naar zijn dorp in Sebei. U kon zich niet vinden in de traditionele cultuur van de Sebei. Met name werd door de gemeenschap verwacht dat u zou besneden worden en dat u zou slapen met uw schoonvader. U wou dit niet, waardoor u samen met C.K. na vijf dagen het dorp terug verliet en jullie zich vestigden in uw plaats van herkomst, Bujaga.

U kreeg uiteindelijk, door de stress, een miskraam. Uw relatie met uw familie en de gemeenschap was echter niet goed meer, omdat u buiten het huwelijk was zwanger geworden. Toch bleef u samen met C.K. in Bujaga wonen. Het onderwerp van de besnijdenis kwam niet meer ter sprake. Jullie kregen samen een zoon, M.Cl. (°4.12.2011) en een dochter, Cy.N. (°5.07.2003). In 2013 huwde u met C.K.. Na jullie huwelijk begon C.K. aan te dringen om u te laten besnijden, wat u bleef weigeren. Hij werd steeds gewelddadiger en bezocht zijn familie regelmatig. Eind 2014 ging hij een tweede huwelijk aan in Sebei met een vrouw die zijn familie voor hem geregeld had. Uw man en zijn familie bleven van u verlangen dat u zich zou besnijden. U bleef dit weigeren en uw man begon u ook te mishandelen.

In 2016 kwam de dochter van uw zus, A., naar u nadat ze door haar ouders verbannen werd omdat ze op school betrappt werd toen ze met een meisje seksuele gemeenschap had. U liet haar bij u en uw man inwonen. Men wist dat ze daar woonde maar jullie hielden het geheim dat ze lesbisch was. Na zes maanden stuurde u haar naar een andere school, een kostschool. Op 30 oktober 2017 kwam A. terug naar u omdat ze opnieuw betrappt werd op school. U gaf zowel haar als haar vriendin, B., onderdak bij u en uw man, C.K.. C.K. was hier niet akkoord mee en hij beschuldigde u ervan homoseksualiteit te promoten. Uw man mobiliseerde de mensen van de gemeenschap om u achterna te jagen. Een vrouw met wie u naar de kerk ging kwam u hiervoor waarschuwen. U verliet het dorp nog voordat uw man iedereen had kunnen optrommelen om u te vermoorden.

U vluchtte naar een vriendin in Kampala. Zij bracht u in contact met een man die u een vals paspoort regelde. Op 14 december 2017 reisde u met een rechtstreeks vlucht naar België. U kwam diezelfde dag aan in België en diende een verzoek voor internationale bescherming in op 29 december 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u vreest door uw man gedwongen te worden u te laten besnijden. U verklaarde dat dit een traditie is bij de Sebei-etnie waartoe uw man behoort en u vreest door hem gedood te worden indien u dit blijft weigeren (zie notities CGVS, p. 27). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan deze beweringen.

U verklaarde dat u uw man in Kampala leerde kennen en u in 1998 zwanger werd van hem. Daarop verhuisden jullie naar uw schoonfamilie te Sebei. Jullie woonden echter slechts gedurende vijf dagen bij uw schoonfamilie te Sebei. Ze verwachtten immers dat u zich zou laten besnijden. Daarop verlieten u en uw man in samenspraak met uw man het dorp omdat u dat niet wou. U verklaarde dat uw man ermee akkoord ging en dat hij u zou beschermen (zie notities CGVS, p. 14). Verder gaf u aan dat zijn familie u 'in afzondering' zette toen u daar kwam en ze u niet accepteerden. Ze accepteerden niet dat hij met iemand van een andere tribe was (zie notities CGVS, p. 7 en p. 14). Ondanks het feit dat zijn familie voor uw besnijdenis was en tegen jullie relatie, besloot uw man zijn dorp en zijn familie te verlaten met u, kregen jullie nog twee kinderen (M.Cl. (°4.12.2011) en Cy.N. (°5.07.2003)) - zonder gehuwd te zijn - én besloten u en uw man toch te huwen in 2013 ((zie notities CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw man tot na uw huwelijk voor de kerk in 2013 niet meer bij zijn familie op bezoek ging en dat het onderwerp rond de besnijdenis gedurende de vijftien jaar nadat jullie Sebei verlieten, niet meer werd besproken (zie notities CGVS, p. 14-15). U verklaarde dat hij na jullie huwelijk veranderde en u plots wel onder druk begon te zetten om u te laten besnijden (zie notities CGVS, p. 15). Verder blijkt dat uw man in Kampala studeerde, er zijn diploma behaalde, hij niet meer in zijn regio van afkomst vertoefde, hij voor de kerk huwde in 2013 en hij zich niet 'kleedde als een Sebei, omdat hij lang genoeg in Kampala was' (zie notities CGVS, p. 4-5 en p.14). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat uw man zich op geen enkel moment als een 'traditionele Sebei' gedroeg, waar besnijdenis, hekserij en geloof in voorvaderen de gewoonte is (zie notities CGVS, p. 14). **Het is dan ook zeer merkwaardig dat uw man u plots zou dwingen u te laten besnijden, terwijl hij zijn familie jaren geleden verliet en gedurende meer dan tien jaar geen contact meer had met zijn familie net om u te beschermen tegen deze besnijdenis en hun culturele gewoontes.**

U verklaarde dat hij u onder druk begon te zetten om u te laten besnijden vanaf eind 2014, na jullie huwelijk. U verklaarde dat hij in 2016 gewelddadig begon te worden (zie notities CGVS, p. 15-16).

Hieruit blijkt dat, indien uw echtgenoot na al die jaren daadwerkelijk druk op u begon uit te oefenen om u te laten besnijden, dat u gedurende meer dan twee jaar in de mogelijkheid was om de besnijdenis te weigeren. Verder verklaarde u dat uw moeder een besnijdenis onacceptabel vond, dat uw broer er niet akkoord mee ging, dat er nooit een besnijdenis in uw dorp plaatsvond en dat uw stam besnijdenis niet accepteert (zie notities CGVS, p. 13 en 17). **Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u in de mogelijkheid was u te beroepen op de steun van uw directe en indirecte omgeving.** Temeer daar u zich bevond in een gebied waar er geen besnijdenissen worden uitgevoerd en waar de bevolking zich verzet tegen deze praktijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Oeganda slechts 1,4 procent bedraagt. Het komt voor bij slechts een beperkt aantal etnische groepen. De etnische groepen waar vrouwenbesnijdenis het meeste voorkomt bevinden zich in het oosten (waar de Sebei wonen) en in de Karamoja regio. Bujaga, waar u met uw echtgenoot woonde, ligt in het zuiden van Oeganda. De prevalentie van vrouwenbesnijdenis bij de Sebei etnie wordt geschat op zo'n vijftig procent. Uit onderzoek blijkt dat ook bij de Sebei er een dalende trend is op te merken in het aantal besnijdenissen die worden uitgevoerd (zie administratief dossier). Er kan dus besloten worden dat vrouwenbesnijdenis eerder een uitzondering is in Oeganda en dat het in uw specifieke regio van herkomst en bij uw etnie helemaal niet voorkomt. **Gelet op bovenstaande kan u niet overtuigen dat uw echtgenoot daadwerkelijk na u ruim 15 jaar te beschermen tegen besnijdenis en de traditionele culturele praktijken van zijn familie zonder problemen te negeren plots dwang op u zou uitoefenen voor wat uw besnijdenis betreft, laat staan dat hij in staat was om werkelijk dwang op u uit te oefenen.**

Er werd u gevraagd of u ergens hulp vroeg, waarop u ontwijkend verklaarde dat niemand van uw stam er over wil horen. Er werd u gevraagd of u hulp zocht bij de ouderen van uw stam, waarop u opnieuw ontwijkend verklaarde dat ze er niet kunnen over praten, dat het niet kan gebeuren (zie notities CGVS, p. 19). Er werd u gevraagd of u hulp zocht bij de autoriteiten, waarop u verklaarde dat de politie geld wil om een dossier te openen en dat je gedwongen zou zijn om erna terug bij uw man te gaan. U verklaarde ook dat de politie corrupt is en dat ze niets doen (zie notities CGVS, p. 20). Bovenstaande beweringen zijn louter veronderstellingen van u, die u verder niet staafde. U werd verder geconfronteerd met het feit dat besnijdenis niet toegestaan is in Oeganda, waarop u verklaarde dat er nog steeds niets aan gedaan wordt (zie notities CGVS, p. 20). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat **het niet aannemelijk is dat u, ondanks het feit dat u gedurende meerdere jaren door uw echtgenoot werd aangespoord en zelfs door fysieke mishandeling onder druk werd gezet om u te laten besnijden, nooit aan iemand hulp gevraagd heeft.** U en uw echtgenoot woonden immers in een regio waar besnijdenis niet door de gemeenschap aanvaard wordt, waardoor logischerwijze kan verwacht worden dat u meer steun zou genieten dan uw man, die Sebei is (een etnie die wel nog vrouwenbesnijdenissen uitvoert) en ver verwijderd is van het gebied waar de Sebei leven. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat **vrouwenbesnijdenis illegaal is in Oeganda.** Het overtreden van de wet kan leiden tot een levenslange gevangenisstraf. Er zijn ook verscheidene internationale verdragen ondertekend die vrouwenbesnijdenis kwalificeren als een ernstige mensenrechtenschending. Dit alles wijst erop dat in Oeganda aanzienlijk veel weerstand tegen vrouwenbesnijdenis is ontstaan, ook vanwege de autoriteiten. Bovendien zijn er voor vrouwen die dreigen te worden besneden wettelijke middelen voorhanden om een klacht in te dienen bij de lokale autoriteiten. U maakte echter geen melding van een dergelijke (poging tot) aanklacht tegen uw echtgenoot. Er werd u gevraagd waarom u bij uw man bleef, waarop u antwoordde Ik wou dat niet echt. Ik zei het hem, maar hij ging niet akkoord. We konden hier uit komen. Ik vertelde het de priester maar die zei ' je scheidt niet'. Er werd u gevraagd of je niet bij hem wou weggaan, waarop u verklaarde dat u niet kon besneden worden. Er werd u gevraagd waarom u dan bij hem bleef, waarop u antwoordde dat jullie het hoofdstuk hadden afgerond en er lange tijd niet meer over spraken.

Er werd u gevraagd waarom u, ook nadat hij druk op u uitoefende, nog bij hem bleef. U antwoordde 'Wat kon ik doen? Ik ging pas weg toen ik zag dat ik in gevaar was. Ik moest weggrennen. Ik was er voor mijn kinderen. Maar mijn kinderen willen liever dat ik weg was dan dat hun moeder dood is' (zie notities CGVS, p. 18). Er werd u later nogmaals gevraagd of u ooit overwoog om van hem te scheiden, waarop u verklaarde dat een persoon u adviseerde dat de kerk dat niet toelaat (zie notities CGVS, p. 20). **Van iemand die jarenlang onder druk werd gezet en gewelddadig benaderd werd, met als bedoeling een besnijdenis af te dwingen, kan verwacht worden dat men al het mogelijke tracht om zichzelf hiertegen te beschermen. Het feit dat u geen enkele poging zou ondernomen hebben om de hulp van iemand in te roepen, maakt het verder ongeloofwaardig dat uw echtgenoot u daadwerkelijk tegen uw eigen wil wou laten besnijden en u hiervoor fysiek mishandelde.**

Uw verklaringen betreffende uw vrees om besneden te worden, worden verder onderuit gehaald door het gegeven dat u uw dochter Cy.N. bij uw vertrek naar België achterliet bij uw echtgenoot. U verklaarde dat uw dochter die ongeveer vijftien jaar is, momenteel bij uw echtgenoot woont.

Er werd u gevraagd of uw echtgenoot ooit iets zei over het besnijden van jullie dochter, waarop u verklaarde dat hij zei dat ze Sebei is en dus zo moet zijn. U verklaarde dat u ongerust bent dat hij zal beslissen om haar mee te nemen naar Sebei om haar te besnijden. Er werd u gevraagd of hij specifieke dingen deed of zei over de besnijdenis van uw dochter, waarop u verklaarde dat hij gemakkelijk is met de kinderen. U verklaarde dat hij het voor de kinderen wel aanneemt maar dat ze wel voor haar achttien jaar besneden moest worden. U verklaarde dat ze nu vijftien is en dat het dus meer een probleem voor u was (zie notities CGVS, p. 7 en 10). U verklaarde dat u aan uw vriendin, die in Kampala woont en voor de kinderen van uw broer zorgt, vroeg om uw dochter in het oog te houden. Er werd u gevraagd hoe die vriendin uw dochter vanuit Kampala in het oog kon houden, waarop u verklaarde dat u uw dochter de opdracht gaf om uw vriendin te bellen vanaf het moment dat uw echtgenoot zou voorstellen om naar Sebei te gaan (zie notities CGVS, p. 10 en 27). Het is zeer opmerkelijk dat u, die resoluut tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis is, uw dochter zou achterlaten bij de man die u jarenlang onder druk zette om u te laten besnijden en die u ontvluchtte teneinde een besnijdenis te verhinderen. Het is niet aannemelijk dat u uw dochter op deze manier zou blootstellen aan het risico om besneden te worden. **De geloofwaardigheid van uw verklaringen, als zou u door uw echtgenoot gedwongen worden om tegen uw wil u te laten besnijden, wordt hierdoor nog meer onderuit gehaald.**

Bovenvermelde opmerkingen en overwegingen op basis van uw verklaringen en diverse informatiebronnen laten toe om grote vraagtekens te plaatsen bij de waarachtigheid van uw beweringen dat u onder dwang besneden zou worden.

Wat de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u het pas aanhaalde nadat de dossierbehandelaar er expliciet naar vroeg (zie notities CGVS, p. 7). Verder dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden dochter in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw dochter zich in uw land van herkomst bevindt. Er kan echter geen internationale bescherming geboden worden aan personen die hun land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf niet verlieten.

U beweerde verder **dat u zal vermoord worden door de gemeenschap omdat u uw nicht A., die lesbisch is, tot tweemaal toe onderdak gaf.** U verklaarde dat uw echtgenoot de mensen uit de gemeenschap informeerde dat u een lesbische onderdak gaf en hij mensen mobiliseerde om u te vermoorden. U gaf aan dat ze u ervan beschuldigde homoseksualiteit te promoten en u daardoor gezien werd als een sociaal risico (zie notities CGVS, p.27). U slaagde er echter niet in om deze beweringen aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw nicht A. in 2016 op school 'betragt' werd, waarna ze om onderdak vroeg bij u, wat u haar ook verleende (zie notities CGVS, p.21). Toen u werd gevraagd waarmee uw nicht A. betragt werd, gaf u vaag aan dat andere studenten 'de lesbians' betrapten (zie notities CGVS, p.21). Toen u later werd gevraagd wat A. aan het doen was toen ze de eerste maal betragt werd, antwoordde u vaag 'slapen met meisjes'. Er werd u gevraagd te vertellen wat er gebeurde toen ze betragt werd, waarop u antwoordde 'Ze sliep met een meisje. Misschien praatte ze met hen. Vrienden worden met hen in plaats van jongens.' Er werd u gevraagd meer te vertellen over wat er gebeurde op school, waarop u verklaarde 'Ze werd betragt op school terwijl ze met ze sliep. En de andere meisjes kozen om geen vrienden meer met haar te zijn. Ze joegen haar weg. Er werd u gevraagd waar dat was, waarop u antwoordde dat het misschien in de slaapzalen was. Er werd u gevraagd met welk meisje dat was, waarop u verklaarde het niet te weten. Er werd u gevraagd of het de eerste keer was dat dat gebeurde, waarop u verklaarde dat ze enkel zei dat ze zich zo voelde, dat ze in de problemen zat en dat u het niet vroeg (zie notities CGVS, p. 23-24). Er werd u gevraagd wat ze meemaakte in haar school en in haar dorp, waarop u verklaarde dat ze haar wegstuurde uit de school vanaf het moment dat ze het wisten. Er werd u gevraagd of ze haar dingen aandeden, waarop u vaag verklaarde dat ze haar gewoon wegjaagden (zie notities CGVS, p. 23). **Er dient te worden vastgesteld dat u weinig afweet van de problemen die A. ondervond en die haar dwongen om bij u onder te duiken.**

Men kan zich zelfs vragen stellen bij de beweerde lesbische geaardheid van uw nicht A.. Toen u gevraagd werd wat het plan was van A., gaf u aan dat dit risicovol is en je aan vandaag denkt (zie notities CGVS, p.23). Van iemand die beweert te worden vervolgd omwille van haar lesbische geaardheid kan ook worden verwacht dat ze nadenkt over hoe verder om te gaan de met haar in Uganda niet getolereerde geaardheid. Dat ze dat niet deed, maar ze – integendeel – opnieuw betragt werd op school, roept vragen op bij de beweerde lesbische geaardheid van uw nicht A.. Immers, uit informatie die het CGVS voorhanden heeft, blijkt dat homoseksuelen te maken krijgen met vervolging door zowel de autoriteiten als de sociale gemeenschap. Ze ondergaan ernstige vormen van discriminatie, intimidatie en geweld. De overheid slaagt er niet in om voldoende bescherming te bieden en er is een openlijk negatieve houding van de politici.

Er ontstaat een klimaat van straffeloosheid en de veiligheidsdiensten worden niet tot de orde geroepen wanneer ze overgaan tot intimidatie, arrestatie of afpersing van homoseksuelen. Socio-cultureel en religieus wordt homoseksualiteit niet getolereerd in Oeganda. homoseksuelen kunnen hun geaardheid niet vrij beleven en moeten zich onopvallend gedragen om problemen te vermijden (zie administratief dossier).

Ook betreffende het verblijf van A. in uw huis, blijft u erg vaag. Toen u gevraagd werd wat uw nicht A. deed gedurende de zes maanden die ze bij u woonde, gaf u vaag aan dat ze niet veel deed, dat ze uw bonen pakte en u hielp waar ze kon (zie notities CGVS, p.23).

U verklaarde dat A. zes maanden bij u en uw echtgenoot verbleef en u haar daarna naar een kostschool stuurde. U gaf haar enkele maanden later opnieuw onderdak nadat ze, op school, voor de tweede maal werd betrap (zie notities CGVS, p.24). **Het is ten eerste al zeer onvoorstelbaar dat A. zich tot twee maal toe zou laten betrappen.** Vooral aangezien ze reeds haar dorp diende te verlaten en door haar ouders verstoten werd, ten gevolge van een gelijkaardige gebeurtenis. Gezien de, hierboven beschreven, risico's die het openlijk vertonen van homoseksuele geaardheid kan meedragen in Oeganda, kan verwacht worden dat ze voorzichtiger zou handelen. Indien ze daadwerkelijk onvoorzichtig zou gehandeld hebben en haar tot twee maal toe liet betrappen, is **het weinig geloofwaardig dat u haar twee maal onderdak zou geven om haar op die manier te beschermen.**

U verklaarde immers zelf dat het een risico was in het geval dat men het zou te weten komen (zie notities CGVS, p. 23). U verklaarde dat uw man voorheen al zei dat ze nooit meer mocht terugkomen (zie notities CGVS, p. 21). Er werd u gevraagd hoe uw man reageerde nadat A., nu samen met haar vriendin B., voor de tweede maal onderdak zocht bij jullie. U verklaarde dat hij boos was en dat hij u een promotor begon te noemen. Er werd u gevraagd of u wist dat hij zo zou reageren. U verklaarde dat hij u had gewaarschuwd, dat u wist dat hij verbitterd was, dat u wist dat hij gewelddadig zou worden en dat hij al gedreigd had om u te vermoorden. U verklaarde ook dat u zich niet meer veilig voelde en dat u al iets aan het regelen was om weg te gaan (zie notities CGVS, p. 25). **Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u met deze kennis in het achterhoofd A., en dan nog wel samen met haar vriendin, opnieuw onderdak zou aanbieden in het huis van u en uw man, in de veronderstelling dat u haar op die manier kon beschermen.**

Ook betreffende de nasleep van de problemen is uw kennis onbestaande. U gaf aan dat 'ze' (u doelde daarmee op uw nicht en haar vriendin) weggingen en u niet weet waar ze zijn. U gaf aan dat u hen zei dat ze weg moesten gaan en ze elk hun weg namen. Toen u gevraagd werd of uw kinderen problemen kenden door de zaak, gaf u aan het niet te weten en u er niet bent, maar u denkt van niet (zie notities CGVS, p.25).

Bovenstaande talrijke vage verklaringen en onwetendheden betreffende de problemen die A. zou gekend hebben, haar houding hoe ze met haar geaardheid omging, het verblijf van A. in uw huis en de nasleep van de beweerde problemen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, waarin u beweerde dat u uw lesbische nicht tweemaal onderdak verleende, waarvan éénmaal gedurende een periode van zes maanden.

Uw beweerde vrees voor vervolging door de gemeenschap wegens het onderdak geven aan een lesbische persoon wordt verder onderuitgehaald door uw verklaringen over de vervolging door de, door de uw man gemobiliseerde, gemeenschap. U verklaarde dat uw echtgenoot u beschuldigde een promotor te zijn, hen te trainen en de studenten van Oeganda te vergiften (zie notities CGVS, p. 24). U beweerde dat uw man de gemeenschap bij elkaar riep om u te verjagen (zie notities CGVS, p. 25). Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw man zelf de gemeenschap zou inlichten over A. en zou verkondigen dat u homoseksualiteit promoot omdat u haar in huis neemt. Uw man zou immers zelf het slachtoffer kunnen worden, aangezien ook hij onderdak gaf aan A.. Wanneer deze bedenking geformuleerd werd, verklaarde u dat het zou lijken alsof hij er ook deel van was als hij het niet zou vertellen (zie notities CGVS, p. 25). Deze verklaring is niet afdoende, omdat hij zich hoe dan ook in een risicovolle positie zou zetten door toe te geven dat er een lesbisch meisje eerder al bij hem inwoonde en opnieuw, nu samen met haar partner, bij hem inwoont.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat u door de gemeenschap van uw dorp als sociaal risico gezien werd omdat ze u ervan verdachten homoseksualiteit te promoten.

Betreffende het door u aangehaalde gewelddadige gedrag van uw man naar u toe, kunnen eveneens een aantal bemerkingsen gemaakt te worden.

U verklaarde dat uw man na dat hij zijn tweede vrouw eind 2014 leerde kennen - waarmee hij ook huwde – bitter en gewelddadig werd. Later gaf u aan dat hij veranderde in een monster. Nog later gaf u aan dat hij veranderde in een monster dat wil moorden en geen liefhebbende man meer was (zie notities CGVS, p. 15). U gaf aan dat hij gewelddadig werd en écht wou moorden als u het niet zou doen (waarmee u doelde op u laten besnijden) (zie notities CGVS, p. 16). Hij sloeg u voor de kinderen en begon messen te gebruiken (zie notities CGVS, p. 16).

U gaf aan steeds blauwe plekken te hebben (zie notities CGVS, p. 17). Verder gaf u aan dat uw man u met de dood bedreigde (zie notities CGVS, p.25). U gaf aan dat hij u al verschillende malen gestoken had, hij materialen gebruikte als hij naar bed kwam en hij een man was die wou moorden. Nog later gaf u aan dat hij u verkrachtte met flessen en hij u gevangen hield (zie notities CGVS, p.25).

Toen u gevraagd werd waarom je bij uw man bleef en niet scheidde of wegging, gaf u aan dat u dat echt niet wilde. U vertelde het ook aan een priester, maar die zou u gezegd hebben dat je niet scheidt (zie notities CGVS, p. 18). Ook toen u later gevraagd werd of u niet trachtte te scheiden, gaf u aan dat een persoon u adviseerde dat de katholieke religie dat niet toestaat (zie notities CGVS, p. 20). Vreemd genoeg hebben die adviseur en de priester blijkbaar geen probleem met het tweede huwelijk van uw man. Toen u opnieuw gevraagd werd of je dan niet weg wou van uw man, gaf u ontwijkend aan dat je niet kan besnijden. Toen u daarop gevraagd werd waarom je toch bij uw man bleef als je niet besneden wou worden, gaf je aan dat dat hoofdstuk afgesloten was en jullie er niet meer over spraken (zie notities CGVS, p. 18). Toen u gevraagd werd of u trachtte hulp te zoeken bij de autoriteiten, gaf u ontwijkend aan dat ze geld willen om een dossier te openen, ze zullen willen dat je terug naar hem gaat en de politie corrupt is en niets doet (zie notities CGVS, p. 20). Van iemand die daadwerkelijk zulk geweld onderging kan verwacht worden dat ze initiatief neemt om van haar man weg te gaan en te scheiden. Dat u dit niet deed en integendeel aangaf dat u niet van hem weg wilde maakt dat het beweerde geweld van uw man niet geloofwaardig overkomt.

Verder maakt het feit dat u – ondanks de beweerde zware geweldplegingen van uw man naar u toe – uw lesbische nicht tot tweemaal toe onderdak verleende in jullie huis én u uw man zelfs als enige op de hoogte bracht van het ‘verborgen geheim’ dat uw nicht lesbisch is het beweerde geweld van uw man verder ongeloofwaardig. Toen u werd gevraagd of ze in het dorp wisten dat A. lesbisch was, verklaarde u dat u het niemand vertelde, dat enkel uw man het wist. U verklaarde dat u het hem zelf vertelde. U verklaarde dat hij zei dat A. nooit meer mocht terugkomen (zie notities CGVS, p. 21). Er werd u gevraagd waarom u het aan hem vertelde, waarop u antwoordde dat u dacht dat hij zou helpen. U verklaarde verder dat hij lief was maar dat hij dan veranderde in een monster. Vervolgens verklaarde u dat u dacht dat hij het zou begrijpen (zie notities CGVS, p.23).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u uw kinderen achterliet bij de persoon die u eerder beschreef als ‘iemand die bitter en gewelddadig is, die veranderde in een monster dat wil moorden, die u sloeg voor de kinderen en die u verschillende malen stak, die u met de dood bedreigde, die u verkrachtte met flessen en die u gevangen hield’ en u niets van uw kinderen weet omdat u wegging, wat niet geloofwaardig overkomt. Indien uw man werkelijk zulk gedrag stelde, kan men verwachten dat u een veilige oplossing zoekt voor uw kinderen in plaats van ze bij zulk ‘monster’ achter te laten en zonder u nadien te informeren hoe het verder met hen gaat.

Gelet op bovenstaande verklaringen maakt u niet geloofwaardig dat u daadwerkelijk slachtoffer werd van herhaaldelijk, ernstig gewelddadige gedrag van uw man naar u toe.

U legde geen documenten neer om uw asielmotieven te onderbouwen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juni 2018 een schending aan van “de artikelen 48/3, 48/4, §2 c/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Zij stelt “dat het haar echtgenoot NA het huwelijk met verzoekster in 2014 verzoekster begon te bedreigen en te intimideren opdat zij zich zou laten besnijden”, “dat de druk zo erg werd dat ze niet meer bij maar man kon blijven omdat deze laatste haar bedreigde en mishandelde” en “dat haar echtgenoot - na 15 jaar lang op de vlakke te zijn gebleven wat het thema van besnijdenis betreft - hij niet meer kon weerstaan aan de druk van zijn familie die sterk aandrong dat hij enkel getrouwd kon zijn met een vrouw die zich bereid is zich te laten besnijden”.

Verzoekster meent “dat ze omwille van de bedreigingen van haar echtgenoot geen kant meer op kan Oeganda; zij stelt ook bij niemand steun en bescherming te kunnen vinden; haar familie had haar verbannen en de politie in corrupt in zaken waar het gaat om klachten van vrouwen die stellen door hun man te zijn mishandeld”.

Zij bevestigt “dat de besnijdenis in Oeganda bij wet verboden is” maar volgens haar sluit dit geenszins uit “dat de besnijdenis voor op grote schaal wordt uitgevoerd in bepaalde gebieden en stammen”.

Verzoekster wijst op het bijgevoegde “attest van een psycholoog” waarin gesteld wordt dat “in hoofde van verzoekster symptomen van een post-traumatisch stressyndroom” kunnen worden ontwaard.

Wat haar nicht A. betreft, volhardt verzoekster in haar verklaringen. Zij is van oordeel dat zij “tijdens haar onderhoud aan verwerende partij veel tekst en uitleg heeft gegeven omtrent de vrees die zij koestert omwille van het onderdak geven aan haar lesbisch nicht A.”. Zij voert aan dat het feit “dat de echtgenoot van verzoekster de gemeenschap had ingelicht omtrent de homoseksualiteit van A.” gezien kan worden “als een poging vanuit zijn optiek om zich onmiddellijk en met klem te distantiëren van verzoekster en de feiten die aan haar kleven; dat de uitleg van verzoekster op dit punt minstens aannemelijk voorkomt”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing “niet te verklaren en het dossier terug te sturen naar verwerende partij voor verder onderzoek”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “verklaring van verzoekster in het Engels” en “attest van psychologe Nadia Uwera dd. 1 juni 2018”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor haar echtgenoot, die na hun huwelijk gewelddadig is geworden en haar besnijdenis wil. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.4.2. Vooreerst kan verzoekster niet toelichten waarom haar echtgenoot, na een relatie van 15 jaar opeens middels geweld en doodsbedreigingen verzoekster tot besnijdenis wil dwingen. Zij verklaarde dat ze in 1998 zwanger werd van hem en dat ze toen naar zijn familie in Sebei gingen waar er werd aangedrongen op besnijdenis, waarop ze samen reeds na 5 dagen besloten elders te gaan wonen omdat verzoekster niet besneden wilde worden (“*We waren er vijf dagen. Hij ging de ouderen bellen*”).

over de besnijdenis. Ik zei dat ik het niet wou. Ik zei ik ga terug. En ik was vier maanden zwanger. Dus ik zei ik kan het niet doen. Ik zei ik moet gaan en ik zal anders iets slecht doen aan mezelf. Hij zei dat hij beloofde mij te beschermen. Laten we gaan. Hij kwam met me mee naar Kampala.”; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 5, 14-15). Zowel op het Commissariaat-generaal als in de bij het verzoekschrift gevoegde “*verklaring van verzoekster in het Engels*” stelt verzoekster dat het onderwerp van besnijdenis gesloten werd toen ze Sebei in 1998 samen verlieten en dat het onderwerp pas terug bovenkwam in 2014 (notities, p. 14-16). Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat haar echtgenoot in 1998 besloot de rug te keren naar de ouderen en tradities van de Sebei teneinde zich met verzoekster elders te vestigen (notities, p. 5, 14-15), waar hij zich na een tijd ook niet meer kleepte als Sebei (notities, p. 4-5, 14).

Verzoeksters bewering dat haar echtgenoot vervolgens, na 15 jaar relatie, twee kinderen en een intussen ouder geworden vrouw met wie hij beslist een kerkelijk huwelijk aan te gaan, ook de traditie van besnijdenis wilde doordrukken, door het onderwerp om de zoveel weken boven te brengen (notities, p. 16) en door uiteindelijk ook gewelddadig en moordzuchtig te worden (“*Hij begon 2014 dat hij het steeds aanbracht. Kunnen we het niet overwegen. Mijn familie zal u dan aanvaarden. in 2016 begon hij te vechten. [...] Dan werd hij zo gewelddadig. Hij wou echt moorden als ik het niet zou doen.*”; notities, p. 16), komt voor als een loutere bewering die geheel haaks staat op hun relatie en het doel van besnijdenis. Immers verzoekster is reeds lang geen maagd meer en licht niet toe wat het nut van een besnijdenis alsnog zou kunnen zijn.

2.4.3. Tijdens haar persoonlijk onderhoud, in het verzoekschrift en in de bij het verzoekschrift gevoegde “*verklaring van verzoekster in het Engels*” wijt verzoekster deze plotse ommekeer in hoofde van haar echtgenoot aan het feit dat zijn ouders hem na 15 jaar zouden hebben gevonden in Bujuga en druk op hem begonnen uitoefenen: “*Na het huwelijk. Het einde van 2014 denk ik dat ze een vrouw gevonden hadden voor hem. [...] Hij ging daar. Het is een druk van de familie zei hij. [...] Ik zag dat hij zijn idee veranderde. Hij kwam terug en zei dat ze een sebei gevonden hadden. Dan was hij geen liefhebbende man meer. Maar een monster die wilt vermoorden. [...] Hij zei nee het is de traditie het moet gebeuren door mensen. Dat maakt hem zo anders. [...] Ze zetten geen druk op hem. Ze dachten dat we gescheiden waren. Maar nu wisten ze het.*” (notities, p. 15-16); “*It’s the pressure from his family as an elders on. They found him after many years. They will do all it takes to get him home. Sebei are very protective of their culture once a Sebei always a Sebei. He said you can take a away a man from Sebei you can’t take away Sebeism from a man.*” (“*verklaring van verzoekster in het Engels*”). Verzoekster kan echter niet uitleggen waarom zijn familie hem na 15 jaar “*gevonden zou hebben*”, hoewel verzoekster en haar man al die tijd niet verstoep waren en openlijk als koppel samenwoonden en twee kinderen kregen (notities, p. 14). Evenmin kan verzoekster verklaren waarom haar echtgenoot, nadat zijn ouders hem “*terugvonden*”, niet (meer) aan de druk van de Sebei-tradities kon weerstaan. Immers, haar echtgenoot was thans een 43/44-jarige man en vader, die 15 jaar eerder zijn dorp, ouderen en cultuur achterliet omdat verzoekster niet besneden wilde worden en die vervolgens tot 2013/2014 bij de “*tribe*” van verzoekster in Bujuga woonde, studeerde en werkte, en zijn dorp of familie in al die tijd nooit meer bezocht (notities, p. 14). Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij aannemelijke verklaringen aflegt over een dergelijke verregaande en radicale ommekeer in hoofde de man met wie zij sinds 1998 dus 20 jaar samen was.

2.4.4. Uit verzoeksters verklaringen blijkt tevens dat zij in Oeganda geen bescherming zocht tegen de dwang tot besnijdenis vanwege haar echtgenoot. Dit is geheel onaannemelijk gezien haar ouders en haar “*tribe*” in Bujuga, waar ze woonden, tegenstanders van besnijdenis zijn en er in haar dorp nog nooit een besnijdenis had plaatsgevonden (notities, p. 19-20). Bovendien is er ook vanwege de autoriteiten tegenstand ontstaan en zijn er wettelijke middelen voorhanden voor vrouwen die gedwongen besneden zouden worden. Verzoekster stelde te weten dat besnijdenis in Oeganda illegaal is, maar gaf toe nooit naar de politie te zijn gegaan en evenmin haar stam te hebben benaderd teneinde beschermd te (kunnen) worden (notities, p. 19-20). Uit “*Country Profile: FGM in Uganda*” van juli 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt nochtans dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Oeganda slechts 1,4 procent bedraagt en enkel voorkomt bij een beperkt aantal etnische groepen, die voornamelijk in het oosten van Oeganda leven. Volgens deze informatie wordt de prevalentie van vrouwenbesnijdenis bij de Sebei-etnie, waartoe haar echtgenoot zou behoren, geschat op vijftig procent en vinden er sinds 1998 steeds minder besnijdenissen plaats. Verzoeksters nalaten om bescherming te zoeken in Oeganda is dan ook frappant en duidt aan dat ze hiertoe niet de noodzaak ondervond, te meer gelet op deze context en het gegeven dat verzoekster een vrouw van 44 jaar is, in Bujuga woonde, in het zuiden van Oeganda, waar slechts zeer uitzonderlijk vrouwen besneden worden, aldus voornoemde informatie.

2.4.5. Waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvoerde dat de politie corrupt is en “geld willen om een dossier te openen” (notities, p. 20) en waar zij in de bij het verzoekschrift gevoegde “verklaring van verzoekster in het Engels” stelt dat ze de moed niet had om besnijdenis uit te leggen aan haar “tribe” en dat ze evenmin een klacht durfde indienen bij de politie (“U only understand other cultures when you go to school and travel. They can’t believe it’s possible to circumcise a woman. I didn’t have the courage to explain the details of women circumcision. [...] The only person that would have given me courage to report to court my twin brother, was already dead.”; “verklaring van verzoekster in het Engels”), merkt de Raad op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster het geld of de moed niet had om de geweldplegingen en dwang vanwege haar man aan te brengen bij de Oegandese autoriteiten of bij haar “tribe”, terwijl zij blijkbaar wel de mogelijkheden en kracht had om een kostelijke reis naar Europa te ondernemen en haar kinderen, waaronder een dochter, hiermee achter te laten bij haar echtgenoot (“Ik kwam met een paspoort maar het was niet van mij. [...] Ik betaalde een agent. [...] Ik verkocht het stuk land dat mijn vader gegeven had.”; notities, p. 12; “Ik betaalde hem 15 miljoen Uganda Shilling, ik verkocht een stuk land om hem te betalen.”; vragenlijst DVZ, vraag 30).

2.4.6. De Raad ziet evenmin in waarom verzoekster geen stappen ondernam om te scheiden van haar beweerdelijk moordzuchtige echtgenoot. Zij verklaarde hierover dat zij dit niet wilde (“Ik wou dat niet echt.”; notities, p. 18; “I didn’t want to leave. I have children who need me.”; “verklaring van verzoekster in het Engels”), dat haar traditie het niet toelaat (“My religion condemns divorce. My tradition and cultrue preaches marriage for keeps despite all hardships. [...] Our tradition is different, we don’t just walk in and out with marriage.”; “verklaring van verzoekster in het Engels”) en dat een priester dit afkeurde (“We kunnen hier uit komen. Ik vertelde het de priester maar die zei je scheidt niet.”; notities, p. 18). Dergelijke beweringen houden geen steek gezien verzoekster uiteindelijk alsnog haar echtgenoot (en kinderen) verlaten heeft door op illegale wijze naar Europa te reizen.

2.4.7. Overigens merkt de Raad op dat verzoekster sinds 1998 inging tegen de tradities en sociale normen, daar zij zwanger werd zonder getrouwd te zijn en vervolgens nog twee kinderen kreeg buiten het huwelijk, waarna zij huwde met een man van een andere “tribe” (notities, p. 8, 19). Zij verklaarde meermaals dat zij omwille van haar eerdere acties en levensloop reeds afgekeurd werd door haar ouders en door haar stam: “Het was hij die mijn leven al van in het begin had verpest. We produceren niet alleen. Hij maakte mij zwanger. [...] Het was al te laat voor mij want ik was al zwanger. Het zou niet oké zijn maar... het was al te laat. [...] Ze hadden het al opgegeven. Wat ik eerst deed op school was al erg genoeg. [...] Iedereen wist wat ik had gedaan. Het is cultureel niet aanvaardbaar. [...] Ik was een schaamte voor de stam. [...] Ze keken mij aan als slechte vrouw. Dus niemand sympathiseerde met me. [...] Het feit dat ik zwanger werd van hem. Ze gaven het op met mij. Ze wilden het niet weten. Ik heb mijn leven verpest. En ik moet de gevolgen dragen.”; notities, p. 8, 11, 13).

2.4.8. Het is dan ook geheel ongeloofwaardig dat verzoekster het niet aandurfde om te scheiden van haar gewelddadige echtgenoot omwille van de sociale or religieuze normen (“I had to make sure when I move away and go where they would never get me and judge me. [...] I only prayed for an opportunity to run away and I will live without being judges all the time.”; “verklaring van verzoekster in het Engels”), alsook dat zij de moed niet had om lokale bescherming, hulp of steun te zoeken, terwijl zij wel dermate sterk in haar schoenen stond dat zij in 1998 de traditionele besnijdenis door haar schoonouders weigerde, dat zij, na haar eerste zwangerschap en miskraam, nog twee kinderen kreeg zonder getrouwd te zijn en dat zij vervolgens - tegen de cultuur in (notities, p. 19) - huwde met een man van een andere “tribe”.

2.4.9. Verzoekster verklaart tevens een vrees te koesteren voor de gemeenschap in Bujaga, omdat zij haar lesbische nicht A. onderdak gaf. Zij maakt deze vrees echter niet aannemelijk. Zo worden verzoeksters verklaringen over (het gedrag van) haar nicht gekenmerkt door vaagheden, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden binnen de Oegandese homofobe context (notities, p. 21-25).

2.4.10. De vaststelling dat verzoekster niet kon aangeven hoe haar nicht toekomstige vervolging zou proberen te voorkomen (notities, p. 23) en de stelling in de bij het verzoekschrift gevoegde “verklaring van verzoekster in het Engels” dat haar nicht haar seksuele geaardheid onmogelijk verborgen kon houden en aldus een tweede keer betrappt werd omdat “Single boarding schools in Uganda have watch dogs determinated to wipe out homosexuality in schools completely. If you are one, it’s a matter of time they get to you.” (“verklaring van verzoekster in het Engels”), toont reeds aan dat verzoekster geenszins

werkelijk onderdak heeft verleend aan een meisje dat levensgevaar liep omwille van haar homoseksualiteit.

2.4.11. Dit blijkt tevens uit het feit dat verzoekster haar man vrijwillig inlichtte over de reden van het verblijf van A. bij hen thuis in 2016 (*"Mijn man wist het. Hij wist het. Ik vertelde de reden."*; notities, p. 22-23), terwijl zij even goed de geaardheid van A. had kunnen verzwijgen gezien zij op de hoogte was van de homofobie in de Oegandese samenleving. De uitleg op het Commissariaat-generaal dat verzoekster dacht dat haar man het zou begrijpen en zou helpen omdat hij lief was (*"Ik dacht dat hij zou helpen. Hij was lief. [...] Ik dacht dat hij het zou begrijpen."*; notities, p. 23) is geenszins aannemelijk in de context van haar overige beweringen dat haar echtgenoot sinds 2014 verbaal agressief was en sinds 2016 gewelddadig en moordzuchtig werd (notities, p. 15-16). Verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot zijn onverzoenbaar strijdig.

2.4.12. Dat verzoekster haar nicht vervolgens, na een tweede betrapping, onderdak bood, hoewel zij toen reeds haar vlucht aan het plannen was gezien haar echtgenoot haar ging vermoorden (*"Toen ze kwam was hij al mij aan het bedreigen over Sebei en mij dood meenemen."*, notities, p. 23; *"When they came on 30th October C.K. had left for Sebei after stabbing me in 28th October. They found when I was preparing to run away from the monster. [...] They found when I was trying to run away."*; *"verklaring van verzoekster in het Engels"*), is evenmin aannemelijk. Gezien verzoekster toen reeds voor haar leven vreesde en enkele dagen eerder door hem neergestoken werd, kan niet worden ingezien waarom zij het risico zou nemen om haar nicht nogmaals onderdak te bieden, gezien haar echtgenoot haar dit uitdrukkelijk verboden had (*"Mijn man wist het. Hij wist het. Ik vertelde de reden. Hij zei ze mag nooit terugkomen."*; notities, p. 21).

2.4.13. Voorts is het weinig geloofwaardig dat haar echtgenoot zelf de gemeenschap zou inlichten over de homoseksualiteit van A. en over haar verblijf in zijn huis, gezien hij zichzelf zodoende zonder reden in verband bracht met deze zaak en schade berokkent. Dat het een poging was *"vanuit zijn optiek om zich onmiddellijk en met klem te distantiëren van verzoekster en de feiten die aan haar kleven; dat de uitleg van verzoekster op dit punt minstens aannemelijk voorkomt"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, en dat hij dit deed *"to clear himself"*, zoals gesteld in de bij het verzoekschrift gevoegde *"verklaring van verzoekster in het Engels"*, kan niet overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat niemand van de gemeenschap op de hoogte was van de reden waarom A. bij hen verbleef (*"Ik heb het niet verteld aan iemand. [...] De reden dat ze er was. Niemand vertellen. [...] Niemand wist wat ze deed. De reden waarom ze werd weggejaagd. [...] Enkel mijn man en ik wist het"*; notities, p. 21-22) en dat A. gedurende de 6 maanden in 2016 zoals elk ander meisje in het dorp verbleef (notities, p. 22). Het was dan ook onnodig risicovol voor verzoeksters echtgenoot en geheel tegen zijn eigen belangen om de seksuele geaardheid van A. bekend te maken en zich zodoende gewillig te verbinden aan het onderdak bieden aan een lesbisch meisje, gezien de homobofe Oegandese context.

2.4.14. Dat verzoekster in werkelijkheid geen dergelijke levensbedreigende problemen kende omwille van haar nicht, blijkt nog uit het feit dat zij tot op heden onwetend blijkt over het lot van A. en haar vriendin (*"Ze gingen weg, ik weet niet waar ze zijn, ik zei hen weg te gaan, ze namen hun eigen weg."*; notities, p. 25), alsook over eventuele problemen die haar kinderen kenden door het gebeuren (*"Ik weet het niet. ik ben er niet, ik denk het niet, ik ben meteen weggegaan."*; notities, p. 25). Verzoekster verklaarde nochtans dat ze vanuit België contact heeft met de vriendin die haar kinderen in het oog houdt (notities, p. 9-10; *"verklaring van verzoekster in het Engels"*). De Raad benadrukt dat van verzoekster echter kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door haar geschetste vrees in te schatten. Van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en ondergraven de waarachtigheid van haar vrees voor vervolging.

2.4.15. In zoverre geloof zou worden gehecht aan de lokale problemen omwille van haar nicht, *quod non in casu*, wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij, om aan de problemen met de gemeenschap in haar dorp Bujaga te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van Oeganda zou kunnen verderzetten, waar ze niet op de hoogte zijn van het feit dat verzoekster haar lesbische nicht onderdak gaf.

2.4.16. Wat haar vrees voor de (mogelijke toekomstige) besnijdenis van haar dochter betreft, merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan de plotse ommekeer in 2014 in hoofde van verzoeksters echtgenoot inzake besnijdenis (zie hierboven). Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat verzoeksters dochter, die thans 15 jaar oud is, alsnog onder dwang besneden zou worden.

2.4.17. Dat verzoekster haar dochter achterliet in Oeganda, waar zij volgens haar beweringen weliswaar school loopt in Mbarara en de “warden” van de school en verzoeksters vriendin vanuit Kampala een oogje in het zeil houden (notities, p. 10; “*She is a school the warden is aware my trusted friend promised keep an eye on her. [...] I left my children at school with a trusted friend and she promised to let me know in case of problem.*”; “*verklaring van verzoekster in het Engels*”), bevestigt de vaststelling dat verzoekster geenszins vreest dat haar echtgenoot haar dochter zou besnijden, gezien haar kinderen wel nog steeds bij hun vader in Bujaga wonen (notities, p. 10; verklaring DVZ, vraag 16).

2.4.18. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat er geen internationale bescherming geboden kan worden aan personen die in hun land van nationaliteit verblijven.

2.4.19. Het bij het verzoekschrift gevoegde “*attest van psychologe Nadia Uwera dd. 1 juni 2018*” betreft twee brieven van een psychosociale werkster (“*intervenante psychosociale*”), waarin verzoeksters verklaringen over haar relatie en geweldplegingen beschreven worden. Er wordt tevens melding gemaakt van post-traumatisch stresssyndroom, nachtmerries, slaapproblemen, flashbacks, hoofdpijn, vermoedheid en angsten. Uit de brieven kan niet blijken dat voornoemde vaststellingen gebaseerd zijn op iets anders dan verzoeksters eigen verklaringen. Hoe dan ook kunnen dergelijke brieven niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de mentale problemen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Noch uit deze brieven noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.4.20. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Oeganda een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK